

[Socialministeren.]

er der givet Adgang til at yde en særlig Jule-understøttelse. Endvidere er der foreslaaet forskellige nye Bestemmelser om Understøttelsens Bortfald paa Grund af ringere Beskæftigelse i Faget. Det nye System her, som er forholdsvis indviklet, er nøjere forklaret i Bemærkningerne Side 30—31, hvortil jeg skal henvisne. Det er ligesom de fleste af de nye Forslag udarbejdet af det særlige tekniske Udvalg, jeg har samarbejdet med ved Revisionen af Arbejdsløshedslovgivningen, nemlig Arbejdsdirektøren, Fuldmægtig Dreyer i Socialministeriet samt for Arbejdsløshedskasserne Hovedkasserer Johansen og Raadmand Johannes Nielsen. Disse sagkyndige har været enige om det nye Forslag, der formentlig er smidigere og mere retfærdigt end de gældende Regler. Endnu skal jeg nævne, at Forslaget i Mod sætning til § 15 i Loven af 1927 overlader det til Kasserne selv at bestemme, om Understøttelsen skal bortfalde ved 3 Dages Arbejde i en Uge. I Reglerne om Karenstid m. v. i § 19 er der nok forskellige Ændringer, men ingen af dem er af mere indgribende Betydning. Reglerne om Udelukkelse fra Understøttelse er ogsaa i alt væsentligt de samme som de gældende; dog er man gaaet bort fra den uheldige Regel, som man indførte i 1927, og hvorefter f. Eks. enhver lille Strejke eller Lockout indenfor et Fag skulde medføre øjeblikkelig Lukning af hele Kassen, selv om Arbejdsstandsningen i øvrigt kunde være ret ubetydelig eller lokalt begrænset — en Regel, hvorefter en Arbejdsløsheds-kasse som Arbejdsmandenes vist strengt taget skulde være lukket hele Aaret.

Jeg er i § 20 vendt tilbage til den Formulering og Praksis, som har været gældende lige fra 1907 til 1927. Endvidere er Reglerne om Understøttelsens Bortfald paa Grund af samtidig eller nylig modtagen offentlig Hjælp ændret en Del, de er baade blevet indskrænket og udvidet, alene med det Formaal at faa en bedre Overensstemmelse med den forsørgelsesretlige Lovgivning. Endelig er der Grund til at fremhæve Ændringerne med Hensyn til Understøttelsens Bortfald paa Grund af Arbejdsvægring. I saa Henseende er for det første slettet den uheldige Bestemmelse fra 1927 om, at Udelukkelse fra Understøttelse ikke alene kunde ske, naar Arbejdet var anvist af Kassens Bestyrelse eller af det kommunale Arbejdsanvisningskontor, men ogsaa, naar Arbejdsanvisningen havde fundet Sted fra Kommunalbestyrelsen selv, en Bestemmelse, der kunde misbruges af det offentlige

til at trykke Lønningerne. For at undgaa dette sidste har man ført Bestemmelsen vedrørende Udelukkelse paa Grund af Arbejdsvægring som Følge af, at den tilbudte Løn laa under den sædvanlige paa Stedet, tilbage til de Regler, der gjaldt efter Lovene af 1921 og 1924, saaledes at Bestemmelsen i Loven af 1927, hvorefter Arbejdsvægring skal være uberettiget, saa snart den tilbudte Løn ikke ligger under den Timeløn, der overenskomstmæssigt er fastsat for tilsvarende Arbejde, er slettet, fordi denne Time-løn i mange Tilfælde slet ikke er Udtryk for den Fortjeneste, som er almindelig i det paagældende Fag eller paa det paagældende Sted.

Jeg kommer saa til Reglerne i § 22 for Oprettelse af Krisefonds, Regler, der paa forskellig Vis ændrer de nugældende Regler, og som gives for at naa til en virkelig Udbygning af Forsikringen. Disse Regler har man i mange Aar talt om, men man har aldrig villet give dem tilstrækkelige økonomiske og reelle Muligheder for at kunne træde i Virksomhed, i hvert Fald ikke indenfor en lang, lang Række af mindre godt stillede Fag. Med Hensyn til den tidligere Lovgivning om ekstraordinær Arbejdsløshed henviser jeg til Bemærkningerne Side 34—35, hvoraf det fremgaar, at der trods Lempelser i Loven af 1927 gennem Lovene af 4. April og 9. November 1928 endnu, som sagt, kun findes 6 Krisefonds indenfor 70 anerkendte Arbejdsløshedskasser, et tilstrækkeligt Bevis for, at den hidtil gældende Ordning ikke har været brugbar. Da Regeringen imidlertid er enig i, at Tanken om Oprettelse af særlige Krisefonds er rimelig, har det været Formaalet, ogsaa for at bidrage til at faa de arbejdsløse i vid Udstrækning draget ud af Hjælpekasseforsorgen og bringe dem over paa forsikringsmæssigt Grundlag, at tilbyde Støtte i et saadant Omfang, at disse Krisefonds, ogsaa i Praksis, kan realiseres. Hvad først Muligheden for deres Træden i Virksomhed angaar, altsaa Betingelserne for at anse Arbejdsløsheden i Faget for ekstraordinær, kan man ikke indrømme, at det i 1927 og 1928 gennemførte Beregningsgrundlag kan siges at give det rette Udtryk for Normalledigheden indenfor Faget. Man maa regne med en længere Aarrække end henholdsvis 10 og 16 Aar og foreslaar derfor, at Normalledighedsprocenten beregnes paa Grundlag af de sidste 30 Aar med Udskydelse af de 10 daarlige, og saaledes at Aarene før 1910 ikke regnes med. Reglerne om det Tillæg, hvormed den aktuelle Ledighedsprocent skal overstige Normalledighe-